

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Ing. Pavlem Lvem, advokátem se sídlem Polášková 2, Valašské Meziříčí, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 1292/25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2009, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 1. 2010, č. j. 17 Cad 205/2009 - 10

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobce advokátu Mgr. Ing. Pavlu Lvovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 1. 2010, č. j. 17 Cad 205/2009 – 10 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2009, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta jeho žádost o plný invalidní důchod, s odůvodněním, že pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil pouze 15 %.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno dne 16. 9. 2009. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu prostřednictvím České pošty, s. p. dne 18. 11. 2009. Krajský soud tuto žalobu napadeným usnesením odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), protože byla podána opožděně. V odůvodnění uvedl, že za den určující počátek je třeba považovat den doručení, a proto lhůta pro podání žaloby skončila podle § 40

odst. 2 s. ř. s. dne 16. 11. 2009, což bylo pracovní pondělí. Tento den byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby, a proto bylo nerozhodné, že následující den 17. 11. 2009 byl svátkem.

V kasační stížnosti podané z důvodu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. stěžovatel zdůraznil, že nijak nezpochybnuje skutkové okolnosti doručení, ale brojí proti stanovení dne určující počátek lhůty pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Podle stěžovatele není dnem určující počátek lhůty den doručení, ale až den, kdy lhůta počíná běžet, tj. den následující po dni doručení, což údajně vyplývá z § 40 odst. 1 s. ř. s. Podle něj tak dnem určující počátek lhůty byl až den 17. 9. 2009, neboť tento den je dnem počátku lhůty, a lhůta proto podle § 40 odst. 2 s. ř. s. měla skončit dne 17. 11. 2009. Protože tento den byl státní svátek, byl poslední den lhůty podle § 40 odst. 3 s. ř. s. až 18. 11. 2009. Krajský soud proto rozhodl nezákonně, pokud žalobu odmítl jako opožděnou. Z tohoto důvodu stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 72 odst. 1 věta první s. ř. s. *lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle bodin.* Ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.*

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že při počítání lhůt je nutno rozlišovat den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty a den, od kdy počíná lhůta běžet. Skutečností určující počátek lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s. je ve smyslu § 40 odst. 1, 2 s. ř. s. den doručení správního rozhodnutí žalobci (stěžovateli), v tomto případě tedy den 16. 9. 2009. Lhůta k podání žaloby pak počne svůj běh následujícího dne po doručení, tj. 17. 9. 2009 a končí, protože jde o lhůtu určenou podle měsíců, dnem, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.), za předpokladu, že uvedeným dnem je dnem pracovním, tedy dnem 16. 9. 2009, který byl pracovní. (viz Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V. Šolín, M. Správní řád soudní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, 75 s.; též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 5 Afs 13/2003 - 58). Protože z uvedeného je zřejmé, že poslední den lhůty nepřípadl na sobotu, neděli nebo svátek, je úvaha o prodloužení lhůty ve smyslu § 40 odst. 3 s. ř. s. nepřijatelná.

Nejvyšší správní soud dodává, že podle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s., které je speciálním ustanovením k § 40 odst. 5 s. ř. s., zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Citovaný § 72 odst. 4 s. ř. s. tak soudu kogentně zakazuje moderovat běh lhůty k podání žaloby (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, č. j. 5 Azs 317/2004 - 56, přístupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud se odmítnutím žaloby stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedopustil nezákonnosti, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele Nejvyšší správní soud vyčíslil za dva úkony právní služby po 500 Kč za každý úkon (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 16. 6. 2010 podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 1000 Kč), a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč za úkon, celkem tedy 1600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce doložil osvědčení o registraci k placení DPH, přiznal Nejvyšší správní soud zvýšení odměny o částku této daně, tj. 20 % (320 Kč). Odměna stanovená zástupci stěžovatele v celkové výši 1920 Kč mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu